Wene maa sure isa eht Peeter I. paat (Flotte). Tänawu aasta 28. Mail 1872 on meie keiserlik sugu wõsa, riigi ja linna wannewad selle wäikese maja sees seda paati waatmas käinud, kui seda suure pühitsuse auuga sealt wälja wõeti ja Musku linna riigi asjade näitusele saadeti, kust seda muidugi jälle ära toodud ja senna wana paika pandud saab.

Et keiser Peeter I. seda linna ise alustand, nagu hakkatusel tähendasin, nimetakse seda ta oma nime järele „Peeterburg", see on, Peetri-kants.

Suure Peetre I. surm.

Peeter I., kes wäga terwe ja tugew mees oli, hakkas oma elu lõppul aeg ajalt nõdremaks jääma; aga tema hea tahtmine, julgus ja wahwus kõige hea tööle, ennast waewama, ei tahtnud mite wäheneda. Oma elu päewade wiimsel ajal oli ta mõni kord üsna suremas haige, aga oma alamate õnneks ja rõõmuks sai ta jälle paremaks. Mõnda sügise algul aastal 1724 tundis Peeter oma haiguses nii sugust kergitust, et kõigil asja oli, lindlaste loota, et ta üsna paremaks ja terweks saab. Tsar oleks pidand ennast mõni aeg hoidma ja mite nii kohe oma endist tegemist ja iga päewasid toimetusi ete wõtma. Aga Peeter wõttis kohe palawa tahtmisega walitsuse asju käsile, hakkas Neewa jõe peal sõitmas käima, mis Peeterburgi linnast läbi jookseb ja Oktobri kuu algul läks ta laewaga Kroonlinna, Schlüsselburgi ja Olonetsi rauа tegemise wabriku, kus ta oma kätega ühe raske raud kangi tagus, keda praegu seal kunskamris hoitakse. Saand Peeter kõik need kohad seal ümber ringi läbi käind ja waadand, tuli ta Oktobri kuu 27. päewal jälle Peeterburgi tagasi, puhkand mite enam kui üks päew, ja läks siis jälle laewaga Sesterbeki — maa kohta, mis mõni werst pea-linnast eemal. Selle samma päewal, kui ta kotu wälja sõitis, oli wäga hea sügisene ilm, aga wasta ööd tõusis mere peal wäga kange torm, mis keisri laewa wäga ähwardas. Pea oliwad naad suure waewaga Lahti randa saanud, mis Sesterbeki tee ääres, kui naad kaugelt üht paati nägiwad, kust kanget häda appi-hüüdmist kuulsiwad, mis keiser Peetri aledat südant wäga erendas, kes kõigest hädast osa wõttis. Ta unustas kohe seda häda, kus sees ta praegu oli, jätis mõned mehed oma juure laewa peale ja saatis teised kõik sluupiga hädalistele appi. Need õnnetumad oliwad soldatid ja madrused, kes ühe suure paadiga krooni linnast tulnud, keda torm liiwa rünka otsa ajanud. Kõigest südamest katsusiwad saadetud hakkajad mehed oma hea keisri tahtmist täita, aga kõik nende waew ja püüdmine oli ilma asjata; nemad ei wõinud mite paati paigast ära wädada. Peeter, kes seda kõik walutawa südamega oli pealt waatnud, unustas iseennast seda meele tuletades, et see üks püha kord ja kohus on, oma ligimist hädas aidata, ruttas kohe nende meestega, mis

Eesti rahwa Kalender 1873, lk 41